

OUTOJA SYDÄMENTYKYTYKSIÄ

VERTIGO

JA ANTOLOGIASARJAKUVAN KASVOJENKOHOTUS

Sarjakuvaa on aina julkaistu mitä moninaisimmissa muodoissa pölvittäisstripeistä vuosikautia jatkuvien lehti- tai albumisarjoihin. Useimmat sarjakuvantekijät aloittavat kuitenkin uransa lyhyillä 1 - 10 sivun mittaisilla tarinoilla. Ammattilaistalolle noustessa tällaisille sarjakuvanovelleille löytyy kuitenkin enää harvemmin kaupallista kysyntää huumori- ja lastensarjakuvan lajityyppien ulkopuolella. Tästä huolimatta aina välillä eri taiteilijoiden, mahdollisesti vain aihepiireiltään yhteneväisistä, sarjoista kootut antologialehdet ovat olleet kovastikin suosiossa.

Amerikasta mieleen juolahtavat ensimmäisenä tietysti EC-kustantamon 50-luvulla julkaisemat lukemattomat kauhu-, scifi- sota- ja lääkärilehdet, joissa maineensa sementoivat esim. mestarismiehet Wallace Wood, Al Williamson ja Al Feldstein. Paria vuosikymmentä myöhemmin lyhyet kauhutarinat heräsivät henkiin mm. Creepyn ja Eerien (Suomessa Shokin) sivuilla, mutta jo 80-luvulle tultaessa sellaiset yritelivät kuin Death Rattle, Twisted Tales ja Alien Worlds kuolivat pian synnytyksensä jälkeen. Sitten antologialehdet ovatkin pitkälti olleet vain pien- ja underground-piirtäjien temmellyskenttää.

Tähä seikkaan on nyt ryhtynyt tosisaan hakemaan muutosta amerikkalaisen aikuissarjakuvan kustannusjätti DC. Vertigo-alaotsakkeensa alla se on viimeisen parin vuoden aikana julkaissut jo useita eri aiheisista sarjakuvanovelleista koostuvaa minisarjaa. Tänä kesänä käynnistyi lisäksi pelkästään kauhutarinoille omistettu, kuukausittain ilmestyvä Flinch.

Parasta näissä lehdissä on tyylien monipuolisuus niin taiteen kuin ideoidenkin osalta, sekä tietysti ilo nähdä 70- ja 80-lukujen tunnetuimmat sarjisnovellistit, kuten Richard Corben ja Bruce Jones, jälleen tekemässä, mitä he parhaiten osaavat. Ennennäkemätön stailien kirjo on kyllä saanut osan lehdistä myös muistutamaan sekamietelösoppaa, jonka eripariset ainekset taistelevat lukijan huomiosta niin verissä päin, että tarinoiden vaikutukset syövät jo toisiaan. Ja pakkohan se on myöntää, että aivan kaikki tekijät

eivät vuosikaudet loputtomia sarjakuvia suoltaneina täysin enää hallitse lyhyen muodon vaatimuksia tai ominaislaatuja.

Ensimmäiseksi DC testasi jäätä outoja sotajuttuja sisältävällä Weird War Tales -minisarjalla. Tuloksena oli omaperäistä visiointia, vahvaa tunnelmaa ja lap-pamisen hulluutta aina ensimmäisen maailmansodan juoksuhaudoista nyky-amerikkalaisten suurkaupunkien slummeihin ja historiallisesta Japanista muutaman vuoden takaisen Sarajevoon. Tätä onnistunutta aloitusta seurasi rikollisuuden ympärillä pyörivä Gangland. Luulisi, että amerikkalaisilla olisi aihepiiriin vahva kotikenttä, mutta syystä tai toisesta Jengimaan jutut ovat hieman löysiä, eivätkä tekijät tunnu saavan hurjaa potentiaalia omaavasta teemastaan kunnan otetta.

Huomattavasti humoristisimmilla ja koskettavimmilla linjoilla liikkuu sitten romanttisten lukemistojen ja realistisen arjen maailmoissa palloileva Hearthrobs. Rakkaus tai ainakin tuosta pakahduttavasta tunteesta kertovat pateettiset tarinat tuntuvat olevan tekijöilleen henkilökohtaisesti tuttuja, ja niinpä ideoissa riittää potkua ja toteutuksessa tunnetta. Net-tisuhteita, satujen lumottuja prinsskejä, kirurgisen tarkkaa sydämentykytystä -twistien kera.

Minisarjoista tuorein eli Strange Adventures vie lukijan nimensä viitoille poluille eli hyvin tehdyn vanha-naikaisen scifikauhun pariin. On iskuryhmiä, jotka kiertävät planeettoja tekemässä selvää salaperäisistä alientappajista, on piippuisia tiedemiehiä, jotka rakentelevat takahuoneissaan hyperemulaattoreita, ja on aavejäätelöautoja, jotka kiertävät lähitulevaisuuden beat-slummien rähjäisiä katuja. Unohtamatta tietysti koskaan sitä yllättävää salaisuutta tämän kaiken takana. Herkullista.

DC:n antologialehtien lippulaivana toimiva Flinch lupasi näyttää meille kauhua uudet kasvot, mutta hieman kesyksi pelottelu on nyt jäänyt. Mitä ilmeisimmän tekijät ovat saaneet ohjeet, että tällaisiin eksploitaatioisarjoihin normaalisti niin oleellisesti kuuluvaa seksillä ja verellä mässäilyä tulisi välttää. Mämoa

meinkin! Tämä ei kuitenkaan tarkoita, etteikö sekaan olisi eksynyt muutamia oivallisia horrorhelmiä tai huumoripläjäyksiä - toimivimpana ne, jotka tulkaavat genren tuikututtuja konventioita modernista näkökulmasta käsin.

Viime mainituista voisi esimerkkinä mainita vaikkapa Ty Templetonin Fair Traden, jossa uusien monopolilakien johdosta Helvettikin on avattu kilpailulle, tai sitten William Messner-Loebsin & Duncan Fegredon Dead Woman Walkingin, jossa traumaattinen zombie käy psykoanalyysissä! Mielessä sopii pitää myös Bill Willinghamin It Takes a Village, kertomus aitoja hirviöitä vuokraavan liikkeen uskollisimmasta asiakkaasta. Ja niin edelleen.

Se, kuinka pitkään tämä uusien antologia-sarjien aalto kestää rykyisessä ailahtelevaisessa markkinatilanteessa onkin sitten jo aivan toinen juttu. ■